

Hús és hentesáru

A hajléktalanok beleburkolóznak a pokrócaikba a Nagyvárad tér kőpadlóján. A fal tövében szeméthalmok, üres pillepalackok, néhány sördoboz. Úgy tűnik, mintha egerek szaladgálnának a dobozok körül, de közelebb érve látom, hogy csak pár összegyűrt reklámújság-galacsin kergetőzik az összeleji huzatban. A fornettis sütemények illata keveredik az aluljáró összetéveszthetetlen koszszagával. Kis bizonytalanság, de aztán megtalálom a megfelelő feljárót. Felérve a lépcsőn, szemben egy hentes és sütöde. Itt van évtizedek óta, de lehet, hogy mióta isten megteremtette a Nagyvárad teret. Sült kolbász, hurka, mindenféle disznódarabok, finnyásabbaknak csirkemell. Elindulok a Halleren, a sültszag velem marad még percekig. Viszem magammal a böllér aurát.

Már keresném a rendelő kapukódját, mikor nyílik az ajtó, gyors értetetlen köszönés, majd besurranok a házba. A lift előtt szűrt fény, másodpercnyi tévovázás után a lépcső felé lépek. Csak egy emelet. A lépcsőházból a függőfolyosóra nyíló ajtó gombos, de hiába rángatom, nem mozdul. Elfordítom, meglököm az ajtót, és a folyosón találok magam. A stúdió a sarkon túl az első lakás.

Meglepetésemre a rendelő zárva van, pedig már mindjárt kilenc. Kikotrom a telefonom, és megnézem, jókor jöttem-e. Igen. Hétfő, kilenc. Bámulom az ajtó fehér rácsát. Semmi esély nincs rá, hogy valaki lenne bent. Miért ülne a sötétben, és zárta volna vissza az ajtót és a rácsot?

Várok pár percet. Olvasok. A belső kertben lévő hatalmas gesztenyefa már majdnem felér a legfelső emeletig. A levelek percegve hullanak róla. Az árnyékában közös tároló, rajta másfél méterenként farácsos ajtó, különböző méretű és színű lakatokkal. Mellé készítve az új cserepek, melyek váltják majd a tetején fonnyadó palaborítást. A földszintre kijön egy középkorú pár, leülnek egy fehér padra, és rágyújtanak. Az egyikük cigijének érzem a füstjét, de a másik elektromosot szív. Párája úgy beborít, mint Omega koncerten a Kóborjánost. Kilenc tíz körül már érzem, hogy ma nem lesz ülés. A kezem is átfagy. Bekopogok. Először finomabban, majd egy kicsit erősebben. Nem jön

válasz, de kinyílik a rendelő melletti lakás ajtaja. Egy nyolcvan körüli néni kísétál, és megáll mellettem.

– Régóta vár, fiatalember?

– Negyedórája. De lassan elindulok, nem hiszem, hogy ideér a doktor úr.

– Nem fázik? Nem kér egy teát?

– Nagyon kedves, de nem. Majd iszok bent a cégnél.

– Kire vár? Remélem nem az unokámra.

– Sipos doktor úrra. Itt dolgozik az unokája?

– Igen, igen. Ő az. Sokat volt nálam és az uramnál gyerekkorában, és nem fogja elhinni, de én tanácsoltam neki, hogy pszichológus legyen. A véletlenek játéka, hogy tényleg az lett, az pedig külön vicces, hogy itt a lakásunk mellett nyílt meg egy stúdió, ahol most dolgozik.

– Ez aranyos. Jó történet, még nem mesélte a doktor úr.

– Induljon el fiatalember, itt megfázik. Még felhívni sem tudom, egy hete bedöglött a nokiám, intéznünk kell majd másikat.

– Rendben, igaza van. Köszönöm, vigyázzon magára.

– Maga is vigyázzon fiatalember. Majd leszúrom a Danit.

– Hagyja csak, volt már, hogy én nem jöttem el. Nem tragédia.

Visszafelé még kapok egy adagot a kolbászszagból, majd metróra szálllok, és elolvasom magam a Nyugatiig. Leemailezzük a következő ülést, ahol persze elmesélem a doktor úrnak, hogy találkoztam a mamájával, és hogy mennyire kedves volt.

Ő rám néz. Megáll a toll a kezében, amivel eddig dobolt.

– Az nem lehet. A mamám nem az elsőn lakott, hanem a harmadikon. És tizenöt éve meghalt.

Hallgatunk kicsit, zavartan nézzük egymást, majd nemegymást. Én pedig bánom, hogy nem fogadtam el a teát.

Gesztenyés

Az időjárás nem tudta eldönteni, hogy utolsó erejével nyárutót játszszone, vagy ideje már elkezdni az őszt. Ennek megfelelően az eget vastag szürke réteg takarja, de a horizonton már felkelt a nap, és próbálja szétzavarni a felhőket. Tipikus futóidő.

Kilenc óra magassága, kiürült lakótelep, fák takarta széles sötét út a villanegyedbe. Lépteim ritmusára belém rázkódik a táj. A gesztenyefák már elkezdtek az őszi elszáradást, leveleik szélén rozsdasáv. Ritmus nélkül potyog a termés. Két kilométerrel arrébb a házak már ritkulnak, majd el is tűnnek, jelezve a közművesítés határait. A patakparton megerősödik a szél. Szemből, mindig szemből. Visszafelé küzdelem az emelkedővel, a feladás határán, majd futás tovább. Ma sikerült, nem álltam meg. Elém fordul egy autó, kereke alatt nagyot recsen egy gesztenye. Szétkent zöld nyomot hagy maga után az aszfalton.

Előttem húsz méterrel egy cigány család. Tizenöt év körüli srác, anyuka, nagymama. Gesztenyét szednek az avarból egy húsz literes sárga diszperzites vödörbe. Miért? Ez vadgesztenye. Étkezési célokra nem jó, csak a nemes gesztenye. Talán takarmánynak? Nem hiszem, ahhoz a héja miatt nagyon munkaigényes. Amit még el tudok képzelni, hogy gyógynövényként használják. Tea, esetleg krém. Közelebb érve a srác felegyenesedik, és üres tekintettel rám néz. Ekkor veszem észre, hogy a zöld Suzuki Swiftben bent ül a családfő. Szeggyedma' – kiált ki a lehúzott ablakon, mire a fiú összegörnyed, és folytatja a munkát. A férfi nagyot húz a piros-fekete energiatartós dobozból, majd kihajítja a kiürült dobozt az ablakon. Egy korty maradt a doboz alján. Mindig marad. Kilöttyen, pontosan rá egy fényes barna gesztenyére, ami megremeg, és arrébb gurul, belehempereg az avarba. Egy másodperce rá feláll egy kis gesztenyefigura. Lábai, karjai apró ágak, feje, törzse és lába egy-egy gesztenye. Ahogy visszanezdek, még felém int, a fejébe csap egy tüskés kalapot, majd beszalad a bokrok közé. Fel sem eszmélek, már nincs ott senki. Továbbtrappolok. Az utat kétoldalt vastag sávban szegélyezik a lehullott gesztenyealkatrészek.